

NA POLI ZA MĚSTEM

Stanislav Ertl, ml.

Auto nechal odstavené na rozbahněné přístupové cestě. Sám se v polobotkách prodíral hlubokou ornicí k lesu. Chvilími zapadl po kolena, jinde mu půda pozřela pravou botu. Nezastavil se. Šel dál, ke staré boudě stlučené z prken pod úzkým výběžkem smrkového lesa.

Brázda končila jen dva kroky ode dveří. Opřel se o ně loktem a zhluboka oddechoval. Pokusil se setřít z obličeje krůpějky potu, ale jen se umazal od hlíny. Prsty si sčesal ofinu dozadu, aby mu nepadala do tváře. Otočil se zpět do polí. Na obzoru se tyčily šedavé budovy sídlištní teplárny, z nichž stoupaly silné pruhy bělavé páry.

Nad poli poletovaly černé vrány. Občas se vrhly na vyoraný hmyz a žízaly. Nedaleko odstaveného traktoru s radlicí stál opuštěný lesklý automobil; podobal se spíše přerostlému brouku.

„Krá, krá!“ řvali na něj černí ptáci. „Krá, krá!“

V chatrči zavržala podlaha.

Odkašlal si. Z oken na něj zíraly kusy mokré lepenky, kterými nahradil rozbité tabulky skla. Prokřehlými prsty vytáhl z oka zarezlou petlici. Vyndal z batohu těžký kus masa a hodil jej pootevřenými dveřmi dovnitř. Zabouchl je a opět pečlivě zajistil.

Z domova si přinesl kladivo, v kapse pláště mu zacinkalo několik mastných hřebíků. Prkna a další věci natahal už včera, pouze je na noc ukryl pod nízké smrčky za chatrčí.

Když poprvé udeřil do rýhované hlavičky, zaslechl zevnitř vystrašené zakňučení. Bála se tmy. Samoty, tmy a těsných prostor. „Hodná, Dixie,“ zamumlal, aby ji uklidnil. Zatlučená okna ještě přikryl ukradenou dehtovou lepenkou. Pak už se jen posadil do mokré trávy a prázdně hleděl do dálky.

Poznala kde sedí. Škrábala mu za zády do prken. Cítil její zrychlený dech. Tep jejího srdce.

„Krá! Krá! Krá!“ volala na něj. Celý den jen: „Krá!“ – víc ji vrány nenaučily.

Domů dorazil za tmy. Ulice byly prázdné. Lidé se tísnili ve svých kotcích a chvěli se před zářivým okem zpravodajství strachy. Bezradná policie. Mrtví a zohavení. A venku byl Arnošt, který se nebál. Potkávat vrahy a násilníky se stává jiným. Jemu ne. Proč by se měl bát?

Vystoupil z vozu, který na něj přátelsky zamrkal. Vzpomněl si, že nechal na zadním sedadle kus topenářské trubky ze skládky. Vrátil se a dal ji k dalším krámům v kufru, o kterých nevíte, kdy se mohou hodit.

Proběhl loužemi a odemkl si domovní dveře. Zarazil jej šramot ve tmě, ale kromě kočky přehrabující se v převrácené popelnici nezahlédl nikoho. Ve vestibulu si sundal zablácenou botu i ponožky. Nechtěl našlapat, byť šlo o družstevní panelák.

Výtah nejezdil, rozběhl se proto po schodech. Kámen studil do chodidel a špinavými okny v mezipatrech dopadal modravý přísvit městské noci.

Zamčeno na dva západy. Zina už byla doma. On zamykal pouze na jeden.

Potichu za sebou zavřel a zasunul bezpečnostní řetízek. Ponožky s kalhotami hodil rovnou do koše se špinavým prádlem. Botu do odpadků.

V bytě vládla tma. Posvítil si jenom ledničkou, když v kuchyni míchal pití. Láhve vzal pro jistotu s sebou. Kravatu nechal na klice, když si povoloval horní knoflíček u košile.

Pokoje byly přetopené. Vypnul radiátory a pootevřel ventilačku v okně. Zina ležela v posteli. Postavil láhve na noční stolek a z obýváku si přinesl křeslo. Nechtěl k ní. Chtěl se jen dívat.

Oči měla zavřené, jemu se však zdálo, že v nich zahlédl malou krůpějku vody. Lesknoucí se cestičku po tváři, stopu vymáčklého světla.

Led zacinkal o zuby. Dolil si. Hleděl na křivku jejího těla pod lehkou pokrývkou. Ručičky hodinek odkrajovaly ze tmy plátky marnosti. Doufal, že se propije k ránu...

Slunce ťuklo do umaštěného skla a zlomilo se v barevnou duhu na leštěném dřevě. Zinu probudila vůně smažených vajíček.

„Ty jsi už vzhůru?“ zeptala se, když pohlédla na primky odložené mezi prázdnými nádobami. Dohrabala se do kuchyně a významně pozvedla jednu z lahví. „Nebo snad ještě, Arnošte?“

Stará továrna. Nesmělo se do ní, ale oni sem chodili. Všechny děti z ulice. I maličká Zinočka s culíky staženými беруškami. „SPLNÍM TI SEN, ARNOŠTE! TVÉ TAJNÉ PŘÁNÍ!“ slíbila mu. Rychle se šerilo. Nakonec za zaprášenými okny zmizely i poslední zoufalé paprsky světla. Nastala tma, na kterou děti čekaly. Zapálily svíčku.

„Dneska je řada na NÍ!“ rozhodla Zinočka a ukázala na blondatě děvčátko, jehož jméno si Arnošt vybavit nedokázal. Neznal je. Dívenka se poslušně nasoukala do tlustého válce a zavřela za sebou litinová dvířka.

Začala hra.

„Mámo, máme hlad!“ a později: „Jsi tam, Krvavé koleno?“ zakřičely děti a z válce se ozvalo rozechvělé dívčí: „Húúú, ano!“

„Do čeho se oblékáš, když je ti zima?“

„Do lidské kůže!“

„Co piješ?“

„Lidskou krev!“

„Musím se jít vyčůrat,“ zašeptala Zina omluvně a zmizela, ruměná rozpaky, ve tmě. Ostatní po sobě jen významně pohlédli. Každý věděl, že je Zina strašpytel.

„A co jíš?“ ptaly se však dál. Svíčka jim ozařovala tváře mihotavým načervenalým přívsvitem. Jak se plamen v závanech průvanu chvěl, natřásaly se i jejich stíny na zdech. Arnošt si mezi dětmi připadal nepatřičně. Mlčky pozoroval stékající vosk.

„Maso!“ vykřikla náhle dívka odporným chraplavým hlasem, až se Arnošt zachvěl. „Lidské maso!“

„A máš hlad?“ zeptala se naoko vystrašená Arnoštova sestra. „Kdy přijdeš?“

A dívenka měla zahučet. Měla vykřiknout: „Teď! TEĎ HNED!“ a vyrazit ze starého stroje ven. Holky se měly rozprchnout a pištět, kluci měli prchat statečně a zachovat si tvář.

Ona však jen přidušeně zakuckala a bylo ticho. U stropu se rozhučelo několik starých zářivek pod zarezlým drátěným krytem. Pár záblesků a opět jen přítmi svíčky.

Nikdo se ani nepohnul, dokud se válec nepřestal chvět.

Zinočka se vrátila do kruhu a pohlédla Arnoštovi do očí. Přikývla. „Zabila jsem TO,“ artikulovaly bezhlesně její rty. Táhlé zavytí psa někde na předměstí Arnošta probralo z nehybné strnulosti..

Vrhl se ke ztichlému drtiči odpadků a pak jej otevřel.

Arnošte!“ sklonila se k němu Zina.

Zmateně se rozhlédl po místnosti.

Manželka si odfoukla z očí pramínek vlasů. „Hrozně jsi křičel!“

Potřásl hlavou. „Asi se mi něco zdálo,“ zašeptal vyprahlými ústy.

„Nechceš mi o tom povědět?“

Diskrétně odklidila všechny svědky jeho noční pitky.

Zavrtěl hlavou.

Pokrčila rameny a mlčky přistoupila k zrcadlu ve dveřích šatníku.

„Jak dlouho jsem spal?“ zeptal se jí.

Hodila očima po jeho odrazu ve skle. „Chvíli,“ řekla, když si vyndala z pusy sponku a umístila ji na správné místo. Pak ještě několikrát zatočila zchycené vlasy a vykouzčila složitý uzal. Další sponky. Několik lokýnek se kroutilo přes spánky. Pokrčila kolena, aby se lépe viděla. Otočila se k Arnoštovi.

„Sotva hodinku...“

Seděl na posteli a hleděl na zem.

„No tak,“ zazlobila se. „Neřekneš nic?“

Zvedl oči. „Hezký,“ pravil chabě.

„To je všechno?“

„Mám přidělovat body?“

„Dělával jsi to.“

„A tys mi hubovala.“

Vztyčila prst: „Jenže mi to lichotilo!“

„Tak jo... Deset!“

Pokrčila nos. „Topíš se v nadšení, násosko!“

„Dovol,“ ohradil se.

Jen se zamyšleně usmála. Pak si sedla do křesla, ve kterém Arnošt strávil noc. Vážně na něj pohlédla. „Něco tě trápí, Arnošte? Nebo snad... Můžu za to já? Já se přece snažím! Opravdu! Myslíš, že je to pro mě lehký?“

Mlčel.

„Nikdy jsi takhle po nocích nepil!“ Pak se opravila: „Nikdy jsi vlastně pořádně nepil, i když jsem si to tehdy přála!“

Co jí měl odpovědět? Že si sám nesčetněkrát přál, aby dokázal to, co ona, když je zbavila noční můry? Alespoň se o to pokusila.

„Pojedeme?“ usmála se nuceně, „nebo to raději necháme na jindy?“

Vzpomněl si. „No jasně, to překvapení... To je dobrý, Zino. Říkal jsem dneska, tak dneska.“

„Neměla bych pro jistotu řídit?“ navrhla.

Zavrtěl hlavou. „V pohodě, miláčku. V sobotu policajti nestaví.“ Položil nohy na zem. „Většinou,“ dodal.

Vrány se rozletěly do všech stran a vztekle zanáčovaly projíždějícímu vozu. Zina hleděla z okna na neutěšenou tmavou krajinu.

„Už tam budeme,“ řekl jí. „Je to až u toho lesa.“

Nevypadala, že by ji to znepokojilo.

„V noci jsi brečela,“ podotkl, aniž by spustil oči z rozježděné polní cesty.

Mlčky si jej přeměřila. „Ty víš proč,“ odpověděla tiše a pohlédla na vzdálený pás stromů. Minuli červený traktor. „Bylo to přece moje dítě!“ Okýnko se při těch slovech zamlžilo od jejího dechu.

„Možná je to tak lepší,“ odpověděl bezvýrazně. „Jsi skvělá, Zino... Nechtěla bys, abychom si přece jenom ještě...“

„Prosím tě,“ povzdechla si a špičkou nehtu cosi načárala na sklo. „Víš, že už nechci. Už nikdy!“

Neodpověděl jí. Motor škytl a vůz se zastavil.

Vzhlédla. „Kde to je?“

Ukázal prstem ke světlé skvrně na konci lesního výběžku.

Zachmuřila obočí. „Tam?“

„Jo. V tý boudě. Je to foxík, Zino. Z útulku. Vlčáka jsem nesehnal, tak uděláme aspoň dobrý skutek... Místo Volfiho...“ Zaváhal. „Přes noc mi ho pohlídali ze statku.“

V očích jí vzplály plamínky jako malému děvčátku. Pohládila jej po hřbetu ruky. Příliš málo se poslední dobou vzájemně dotýkali! Pak se zarazila. „Boty,“ řekla.

„Co je s nima?“

„V lodičkách tam nemůžu!“

„Neboj, odpověď. „Hodil jsem do kufru holinky.“

Hlína tiše mlaskala. Byly to vzdechy ztrápené země. Šli spolu k boudě. Ona první, on pár kroků za ní. Ještě dva dny a slunce celé pole vysuší. Teď si však vystačilo s nanášením nachu na její líce. S tenkými vráskami kolem očí. S jejich leskem.

Arnošt se zastavil. Dychtivě se po něm ohlédl. Přikývl. „Jmenuje se Dixie,“ pravil a zářivě se usmál. „Je to ona. Určitě se na tebe už těší.“

„Můžu?“ hlesla udýchaně. Arnošt jen přikývl.

Zina se rozběhla. Zapadala do kypré půdy a velké gumáky jí spíše překážely. Nebrala na to ohled. Ani na rez pokrývající petlici. Ani na rachot padajících plechovek a kvíknutí uvnitř. Opilá radostí.

Jednoduše otevřela dveře dokořán a volala: „Haló, pejsánku!“ Měla oči jen pro tmou před sebou.

„Třeba se tě bojí,“ uslyšela za zády a než stačila cokoliv říct, srazil ji úder starou trubkou k zemi.

Maličká Dixie se s umouněnými tvářičkami vybatolila na čerstvý vzduch.

„Přivedl jsem ti maminku,“ řekl Arnošt a láskyplně ji pohládl po zlatavých vláskách. Tázavě na něj pohlédla.

„Ona nebyla zlá, jen si myslela, že je Dixie ošklivá, když spapala Volfiho...“

Dixie odtrhla svými zoubky z mrtvé kus masa a vděčně se na Arnošta usmála.

Nechápala, o čem ten velký tvor mluví, ale měla ho ráda. Vždycky jí přinesl něco dobrého a hezky se k ní choval.

„Hezky papej, maminka už tady s námi zůstane,“ řekl nepřítomně a odtáhl svou ženu dovnitř.

Vrátil se pro tyč. „Už budeme vždycky spolu,“ pokračoval vyrovnaně.

Dixie jej poslušně následovala a spokojeně ho uchopila za ukazováček.

„Tá-ta,“ pokusila se zažvatlat a znělo to jako hejno vran.

Jako podzimní den v polích.

Stále a jen: „Krá!“